

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 108.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366356048/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

kelige bares ikke did, som ingen Ven kjendte meer paa det forknuste opsvulmede Ansigt? – og hvis Vidnesbyrd have vi for at det var ham? – Hans Been ligge os maaskee nærmere, end vi troe. Søg og du skal finde – var det ikke saa du sagde? gamle Mester! – hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? – hvorfor kom jeg ikke i christen Jord? – Tie stille, Gamle! du kan komme der endnu. – Hvad siger du om Pulterkammeret? Johanne! der er det ikke altid saa rigtig: ved Midnat – der vadskes Gulv, naar vi andre sove. For Sol staaer op, skal jeg have gennemrodet den lukte Morderhule som en Muldvarp.»

«Ak, bedste kjæreste Mand, hvilken forskrækkelig Mistanke! Jeg forstaaer ikke det Halve af hvad du siger; men hvad jeg aner og tænker er grueligt.»

«See vort Barn, Johanne! det sover roligt og smiler nu til os i Drømmen. Jeg er paa Veten til at udslætte Forbandelsen, og Velsignelsen kommer os allerede imøde.»

«Jeg vil vaage ved Barnets Vugge; gjør da i Guds Navn hvad du kan og maa,» sagde Johanne; og Frants tændte Lygten taus og gik til Værkstedet. Der tog han Øxe og Brækkejern og gik til Pulterkammerdøren. Kammeret er mit eget – sagde han ved sig selv – Hvo vil forbyde mig at opbryde det? Han satte Brækkejernet til, og det var skeet. Halv ængstelig aabnede han dog Døren; men da han traadte ind, blev han rolig og begyndte trostigt sin natlige Gjerning. Han belyste med Lygten hver Plet paa Muur og paa Gulv; men der var Intet som nærrede hans Mistanke. Nogle Sække med Brænde stod i en Krog; dem udrystede han, og hver Pind syntes ham mistænkelig som et Dødsungebeen; men han fandt intet Spor af hvad han søgte. Kammeret var forresten ryddet og, som det lod til, nylig vadsket og reengjort. Nu begyndte han paa at opbrække Gulvet. Da syntes det ham, en Haand greb i Døren til Naboens Huus. Han tog forsigtig Lygten i den venstre Haand og holdt fast om Øxeskafet med den høire. «Har Nogen Lyst til at hjælpe mig» – sagde han halv høit – men der kom Ingen. Frants satte Lygten fra sig igjen og begyndte paany at hamre og haandtere med Bræderne; uden selv ret at vide hvorfor begyndte han nu tillige at fløite paa en Sang, som hans gamle Mester altid plejede at nynne, naar noget Arbeide ret skulde gaac ham fra Haanden. Men Frants havde ikke hamret og fløjet ret længe, førend det greb i Døren igjen. Nu tog han Lygten og Øxen og reiste sig – idetsamme

gik Doren op og en høj hvid Skikkelse traadte ham langsomt imøde, med et Aasyn som fra Fordømmelsens Bolig.

»Har du ikke afhamret endnu? gamle Mester! vil du da hovle og hamre her til Dommedag? – faaer den Vise ei i Evighed Ende?« – sagde en haal velbekendt Stemme, og Frants gjenkjendte med Forfærdelse den blege forvildede Sovngjænger, som med stift oppilede Øine og forvildede Haar kom afklædt og nøgen fra sit Sovekammer.

»Hvor lagde du mine Been? – sagde Frants, som greben af Vanvid – hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i christen Jord?«

»Dine Been ere vel forvarede – svarede den blege frygtelige Drømmer – under mit Pæretæ skal Ingen forstyrre dem.«

»Men hvem begrov du med mit Navn, som Selvmorder, da du raadede mig min Æte i Døden?« – spurgte Frants videre og forfærdedes selv ved at høre sin Stemme; thi det var som hans gamle Mesters Røst taledes ud af ham.

»Det var jo Betleren – svarede den blege Synder og fordreiede Ansigtet krampagtigt – det var jo den fremmede Betler, som du gav din gamle graae Kappe – men jeg jog fra min Trappe Julenat.«

»Hvor han laae, skal du raade; ved hans Side skal du møde mig paa Dommedag« – sagde Frants, og vidste ikke selv hvad han taledes; thi han var ikke længer sig selv bevidst, men hørte ligesom den Dødes Stemme tale igjennem sig hvad han ikke forstod.

Da hørte han et Rædselskrig og stod ene med Lygten og den havede Øxe i Haanden; men den hylende Skikkelse var forsvunden hvor den kom fra.

»Var det en Drøm? – sagde Frants – eller var jeg afsindig? – er der Blod paa min Øxe? – nei, endnu er den reen; men bort, bort fra denne Morderhule – nu veed jeg hvor jeg skal finde hvad jeg søger.«

Han gik tilbage til Johanne, som sad stille hos det slumrende Barn og læste i den hellige Skrift.

Frants taug med hvad der var hendes, og hun gruede for at spørge ham derom. Han bad hende kun hvile sig til det blev Dag, medens han vaagede ved Barnets Vugge. »Endnu har jeg kun dunkle Formodninger – sagde han – men imorgen vil maaskee Meget blive klart.«

Han gennemlæste nu noiere de skrevne Bibelblade og den gamle Mesters efterladte Papiret, som han næste Dag bragde i Retten, hvor han fordrede Alting lovlig undersøgt.